

DONNA LEON

Restes mortals

edicions

62

DONNA LEON

Restes mortals

Traducció de Núria Parés

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Earthly Remains*
© 2017 by Donna Leon and Diogenes Verlag AG Zürich.
All rights reserved

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).

Tots els drets reservats.

Primera edició: març del 2017

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2017

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.

Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona.

info@edicions62.cat

www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual

Aragó, 390. 08013 Barcelona

Impress a CPI (Barcelona)

DIPÒSIT LEGAL: B. 3.796-2017

ISBN: 978-84-297-7572-3

Després d'un intercanvi de compliments, la reunió encara s'havia allargat mitja hora més, i en Brunetti ja començava a notar el cansament. L'home que estava davant seu, un advocat de quaranta-dos anys, fill d'un dels notaris de més prestigi i, per tant, amb més poder de la ciutat, havia estat convocat a la Questura aquell matí, després que dues persones l'identifiquessin com l'home que havia ofert unes pastilles a una noia durant una festa que s'havia celebrat un parell de dies abans en una casa particular.

La noia s'havia pres les pastilles amb un suc de taronja que suposadament també li havia ofert l'home que ara seia al davant d'en Brunetti. Poc després de prendre-se-les, la jove havia perdut el coneixement i la van haver de portar a urgències a l'Ospedale Civile, on van qualificar el seu estat de *reservat*.

L'Antonio Ruggieri havia arribat puntualment a les deu, i com a prova evident de la seva fe en l'eficàcia i l'honestedat de la policia, ni s'havia molestat a anar-hi acompanyat d'un altre advocat. Tampoc s'havia queixat de la calor que feia en aquella sala d'una sola finestra, tot i que els seus ulls es van aturar un moment en el petit ventilador que hi havia en un racó i que feia tots els possibles per

contrarestar l'opressió sufocant d'un dels juliols més calorosos dels últims anys.

En Brunetti es va disculpar per la xafogor que feia allà dins, i li va explicar que aquella onada de calor havia obligat la Questura a escollir entre utilitzar l'escàs subministrament d'energia per als equips informàtics o per a l'aire condicionat, i al final s'havia triat la primera opció. En Ruggieri es va mostrar molt comprensiu i només va demanar si es podia treure la jaqueta, cosa que va fer.

En Brunetti, que no es va treure la seva, va començar deixant ben clar que allò només era una conversa informal perquè la policia pogués obtenir una mica més d'informació del que havia passat a la festa.

Quan l'advocat es va adonar de l'admiració mal dissimulada d'aquell comissari incompetent per l'estatus de la família Ruggieri, per la gent important de la ciutat que eren els seus clients i amics i pel cercle benestant del qual en Ruggieri formava part per dret, no va trigar a mostrar-se condescendent amb ell.

Com que el jove agent assegut al costat del commissario Brunetti portava uniforme, en Ruggieri el va ignorar, tot i que es va mantenir a l'aguait per assegurar-se que responia de manera correcta als arguments del policia veterà. Quan va veure que el jove no reaccionava adequadament al seu humil superior, l'advocat va deixar d'utilitzar el plural per adreçar-se als dos homes.

—El que li deia, commissario —va continuar en Ruggieri—. Jo era a la festa d'aniversari d'un amic que conec des de fa temps, perquè havíem anat junts a l'escola.

—Hi havia gaire gent, a la festa? —va preguntar en Brunetti.

—Pràcticament hi érem tots. La majoria som amics des de petits.

—I la noia? —va preguntar en Brunetti, una mica confós.

—Segur que va arribar amb algun dels convidats, si no, no hauria pogut entrar. —Tot seguit, per demostrar a en Brunetti de quina manera ell i els seus amics protegien la seva privacitat, va afegir—: Un de nosaltres sempre té posat un ull a la porta per vigilar qui entra, per si de cas.

—Esclar —va assentir amb el cap en Brunetti, i com a resposta a la mirada interrogativa d'en Ruggieri, va dir—: És el millor que es pot fer.

Es va inclinar cap endavant per col·locar el micròfon una mica més a prop d'en Ruggieri.

—No sap pas amb qui hi hauria pogut anar, la noia?

En Ruggieri va trigar uns instants a respondre.

—No, no vaig pas veure que parlés amb cap dels meus amics.

—Com va ser que vostè parlés amb ella? —va preguntar en Brunetti.

—Oh, ja sap com van aquestes coses —va dir en Ruggieri—. Uns ballen i els altres van voltant per aquí i per allà. Jo estava sol, mirant els que ballaven, i tot d'una ja la tenia al meu costat preguntant-me com em deia.

—La coneixia? —va preguntar en Brunetti, fent el seu millor to de veu d'home antiquat i una mica desconcertat.

—No —va respondre en Ruggieri emfàticament. I després va afegir—: Tot i que em va tutejar.

En Brunetti va brandar el cap en senyal de desaprovació, i després va preguntar:

—De què van parlar?

—Ella em va dir que no coneixia gaire gent i que no sabia com aconseguir una beguda —va dir en Ruggieri.

Com que en Brunetti no va fer cap comentari, va continuar—. Per tant, vaig haver de preguntar-li si volia que n'hi portés una. Al capdavant, què més pot fer un cavaller? —En Brunetti va continuar en silenci, i en Ruggieri va afegir precipitadament—: Em va semblar que era de mala educació preguntar-li com era que no coneixia ningú de la festa, tot i que vaig estar a punt de fer-ho.

—Per descomptat —va dir en Brunetti, com si ell es trobés molt sovint en una situació com aquella. Va mirar fixament en Ruggieri i va esperar que continués.

—Em va dir que volia un suc de taronja amb vodka, i jo li vaig preguntar si era prou gran per beure alcohol.

En Brunetti va esbossar un somriure.

—I què va dir? —va preguntar.

—Que tenia divuit anys, i que si no m'ho creia, ja trobaria algú que se la creuria.

En Brunetti va serrar els llavis amb un petit gest de desaprovació, imitant la ganyota que sovint havia vist fer a l'Anna, la tieta de la seva mare. En Pucetti, que seia al seu costat, es va remoure a la cadira.

—No és pas una resposta gaire educada —va dir en Brunetti, sorprès.

En Ruggieri es va passar una mà pels cabells foscos i va arronsar les espatlles amb un gest de cansament.

—És el que obtenim dels joves d'avui dia. El fet que tinguin edat per votar i per prendre begudes alcohòliques no vol pas dir que sàpiguen comportar-se.

En Brunetti va trobar interessant que l'advocat tornés a incidir en l'edat de la noia.

—Advocat —va dir en Brunetti, amb recel—, el motiu pel qual li he demanat que vingui a parlar amb nosaltres és que ens han dit que vostè va donar unes pastilles a la noia.

—Què? —va exclamar en Ruggieri, desconcertat. Després va fer un somriure sorneguer buscant la compli-
citat d'en Brunetti i va afegir—: Ui, es diuen moltes coses
de mi.

En Brunetti va fer un somriure nerviós.

—Suposo que deu haver llegit que a la noia la van ha-
ver de portar a l'hospital. Els Carabinieri han interrogat
diverses persones i totes han dit que vostè havia estat par-
lant amb una noia que portava un vestit verd.

—Quines persones? —A en Ruggieri li va sortir la veu
aguda.

En Brunetti va alçar les mans amb un gest que denota-
va impotència.

—Em temo que no estic autoritzat a dir-l'hi.

—O sigui, que aquestes persones poden mentir impu-
nament i jo, en canvi, no em puc ni defensar?

—Estic segur que ja hi haurà temps per a això, signore
—va dir en Brunetti, deixant que l'advocat calculés quan
seria.

Ignorant la resposta d'en Brunetti, en Ruggieri va pre-
guntar:

—I què més ha dit aquesta gent?

En Brunetti es va remoure a la cadira i va encreuar les
cames.

—Tampoc no estic autoritzat a dir-l'hi, signore.

En Ruggieri va apartar la mirada i es va fixar en la pa-
ret, com si al darrere pogués haver-hi algú amagat.

—Espero que diguessin alguna cosa de la noia.

—Com ara què?

—Per exemple, la manera com estava a sobre meu —va
dir en Ruggieri, iradament. Era la primera vegada que
mostrava una emoció forta des que havien entrat a la sala.

—Bé, algú ha dit que el seu comportament era..., eeeh..., descarat —va dir en Brunetti, gairebé tartamudejant.

—És una manera molt suau de descriure-ho —va dir en Ruggieri, redreçant-se a la cadira—. Estava repenjada a sobre meu. Això va ser al cap de poc que li portés la beguda. Després va començar a moure's al ritme de la música contra la meva cama. I es va posar el got ple de glaçons entremig dels pits, que gairebé li sortien del vestit. —En Ruggieri semblava indignat pel desvergonyiment dels joves.

—Ja ho entenc, ja ho entenc —va dir en Brunetti, conscient de la tensió creixent d'en Pucetti. Tanmateix, el jove agent havia interrogat feia poc un noi acusat de violència contra la seva nòvia i n'havia redactat un informe professionalment ben imparcial.

—La noia li va dir alguna cosa, signore?

En Ruggieri va reflexionar una estona, va començar a parlar, es va aturar i finalment va respondre.

—Em va dir que l'havia fet posar calenta. —Va fer una pausa per deixar que els dos homes captessin bé les seves paraules—. Després em va demanar si hi havia algun lloc on poguéssim anar tots dos sols.

—Déu del cel —va exclamar en Brunetti, sorprès—. I què li va dir, vostè?

—Que no m'interessava. Això és el que li vaig dir. No m'agraden les coses tan fàcils d'aconseguir. —Quan va veure que en Brunetti assentia amb el cap, l'advocat va continuar—. I digui el que digui aquesta gent, jo no sé res de cap pastilla.

—La noia amb qui va parlar portava un vestit verd? —va preguntar en Brunetti.

En Ruggieri va fer un somriure entremaliat i va respondre:

—Podria ser. Jo li mirava els pits, no el vestit.

En Brunetti va percebre la reacció d'en Pucetti. Per dissimular el lent sospir del jove agent, en Brunetti es va posar una mà davant de la boca i va mirar d'ofegar una rialleta perspicaç.

En Ruggieri va fer un gran somriure, i potser animat per aquell gest del comissari, va dir:

—Suposo que hauria pogut portar-la a algun lloc i ferm'ho amb ella, però no valia la pena. Tenia uns bons pits, però era una vaca estúpida.

En Brunetti i en Pucetti havien sabut una hora abans de l'entrevista que la noia havia mort a l'hospital aquell mateix matí. La causa immediata de la mort havia sigut un atac d'asma, provocat per una notable presència d'èxtasi a la sang. En Brunetti va sentir el grinyol dels peus de la cadira d'en Pucetti contra el terra de ciment de la sala d'interrogatoris. De cua d'ull va veure que l'agent tirava les cames enrere i es disposava a aixecar-se.

A en Brunetti se li va encongir el cor per por del que pogués passar; de cop i volta, va estirar el braç esquerre mentre se li escapava un gemec greu, torturat, que de seguida es va fer més agut, com provocat per una fiblada de dolor. El comissari es va aixecar encorbat, gairebé sense alè.

Els altres dos homes es van quedar astorats, mirant-lo fixament. En Brunetti es va girar cap a l'esquerra, impulsat per una força que li va fer moure tot el cos. Amb el braç encara alçat, es va abalançar sobre en Pucetti i va deixar caure tot el pes de la mà sobre la seva espatlla mentre l'agent s'aixecava de la cadira.

Potser l'instint d'autoprotecció va fer que en Brunetti s'agafés al coll d'en Pucetti i estirés el jove agent cap a ell. Automàticament, en Pucetti va clavar el palmell esquerre a la taula, amb el braç estirat, per aguantar el pes d'en Brunetti, que es desplomava a sobre seu. L'agent es va girar de seguida i va agafar el commissario per sota les aixelles, el va subjectar bé i el va començar a estirar a terra amb molta cura, intentant dominar el pànic que sentia.

—Vagi a buscar ajuda! —va cridar en Pucetti a en Ruggieri. Inclinat sobre en Brunetti, mentre li palpava el pols, l'agent va observar els peus i les cames de l'altre home a sota de la taula: no es movien.

—Però si no li... —va començar a dir en Ruggieri, però en Pucetti el va interrompre i va tornar a cridar.

—Demani ajuda! —Finalment els peus es van moure; la porta es va obrir i es va tancar.

En Pucetti es va inclinar cap al seu superior, que jeia d'esquena amb els ulls tancats, respirant amb normalitat.

—Commissario, commissario, em sent? Es troba bé? Què li ha passat?

Els ulls d'en Brunetti es van obrir de cop i va mirar en Pucetti.

—Està bé, commissario? —va preguntar en Pucetti, que s'esforçava per mantenir la calma.

Amb una veu completament normal, com si estigués dictant un procediment de tràmit, en Brunetti li va preguntar:

—Vostè sap què li hauria passat, a la seva carrera, si l'arriba a agredir?